

и за да не бѣде едно просто *събиране на забѣлки за мислянье-шо*; то она трѣба да осѣществи оныя правила, които она само поучява, трѣба сирѣчь заедно съ теоріѣ-тъ да представи въ себе си единъ *цѣлъ и строго-логически образецъ*. — А за да можи Логика-та да се представи и нарѣдн въ такава една форма, особено е важно да се знае: на *що* трѣба она да се основава?

Мы казахмы по горѣ че Логика-та испытва и опредѣлява законы-тъ или формы-тъ на мислянето; казахмы при това, че разумъ-тъ е една душевна способность съ помощъ-тъ на коя-то чело-вѣкъ е въ состояніе *да мисли*. Спорядъ туй объясненіе, можемъ да кажемъ: „*че иѣрвоначална-ша сила която мисли е душа-ша*“ и че *Логика-ша се основава на законы-шѣ на шая иѣрвоначалнѣ мислящѣ силѣ и ги обяснява*. Извѣстно е при това, че Психологія-та е една наука, която разглѣдва чело-вѣческѣ-тъ душѣ въ нейни-тъ сили и способности; и че не е възможно да се хортува за разумъ-тъ и за негово-то законодателство безъ да се закачатъ и други-тъ познавателни душевни сили: слѣдователно отъ пѣрвый поглѣдъ лесно може да се види че издирьванье-то на закони-тъ на разумъ-тъ трѣба да ны въведе въ предѣлы-тъ на Психологія-та. — А за да можемъ притакава една близость и сродство на Логика-та съ Психологіѣ-тъ да отдалечимъ всякѣ еднѣ мисль на нихно-то смѣсьванье, мы смы длѣжни да поставимъ помежду ѣмъ еднѣ яснѣ граници, която отъ еднѣ странѣ бы позволяла намъ да удѣржимъ едно осованіе за Логикѣ-тъ, а отъ другѣ странѣ бы отдѣляла отъ неѣ всичко щото се относя собственно къмъ Психологіѣ-тъ; тѣй щото пѣрва-та да не съдѣржа нищо чюдзо, а втора-та да не губи нищо свое. — Характеристическата черта, която отдѣля Логикѣ-тъ отъ Психологіѣ-